

OB GROBU NAŠE SOŠOLKE ANICE GLAVNIK-OSTANEK

Posloveli smo se od Anice, naše sošolke, medicinske sestre, žene in matere. Sošolke imamo pred očmi lepo vitko plavalaso dekle modrih oči, zadržanega vedenja, a toplega pogleda in čudovitega nasmeha, ki ji je v zadnjih letih, žal, redko igral na ustih.

Rodila se je v Trstu 10. I. 1915. Diplomirala je l. 1939 na Šoli za med. sestre v Ljubljani (Državna šola za zaščitne sestre v Ljubljani).

Pred vojno je delala kot patronažna medicinska sestra v protituberkuloznem dispanzerju v Ptujju, v letih 1942 do 1945 pa v zdravstvenem domu na Rakeku. Po osvoboditvi pa se je vrnila v kraj svojega prvega službovanja — Ptuj. Tam je delala najprej 4 leta v zdravstvenem domu, 6 let pa je bila upravnica dečjega doma. Pred vrnitvijo v Ljubljano se je vključila še v organizacijski oddelek za transfuzijo pri splošni bolnici v Ptujju.

V spominu ji sledimo vsa leta njenega službovanja prav do zadnjega službenega mesta v ambulanti specialistične zdravstvene službe kliničnih bolnišnic v Ljubljani, kot vestni, delu predani, etično trdni zdravstveni delavki.

Aničina značilna poteza je bila zadržanost, ki je bila le zunanja. Njeno bistvo je bil globoko razgiban notranji svet doživljanja, čutenja za sočloveka in razmišljanja. Zato smo jo tem bolj cenili, zato nam je veliko pomenilo vsako srečanje z njo, trenutek, ki nam ga je posvetila in v katerem je znala še kako prisluhniti. Bolj je znala poslušati kot govoriti! Poslušati zlasti bolnike in matere.

Skromna, preprosta in prav v tem velika je živela le za poklicno delo in za svojo družino. Bila je nad sejmom ničevosti vsakdanjega zmaterializiranega življenja. Dolga leta je vsak dan, vsako uro gledala iz oči v oči svojega edinega, a neizprosnega sovražnika — bolezen. Pokončno je prenašala trpljenje in zavest prihajajoče smrti. Odklanjala je tolažbo, zlasti pa pomilovanje.

Anica, naj ti v slovo, v znak ljubezni in globokega spoštovanja, pa tudi v skromno tolažbo tvojim najdražjim odgovorim na vprašanje, ki si ga zastavlja slovenski pesnik:

»Če sem le snov, ki se spočne in spet odmre v nevedni VSE — kdo, kaj je to, kar VE, kaj JE?«

Nismo le snov, ki se spočne in spet odmre v nevedni VSE. Smo smisel sklenjenih življenj. Sklenila si Anica svoje življenje z življenjem svojih otrok. Živela boš dalje v svojih otrocih, v srcu svojih dragih, v spominu mnogih bolnikov, ki si jim bila v oporo, v srcu svojih sošolk, ki jim je že tvoja bližina toliko pomenila.

Ostala nam boš živ zgled skromnosti, značajnosti, pokončnosti in miline. Slava tvojemu spominu!

Dina Urbančič

Šestega decembra lani je umrla Marija Komočar, višja medicinska sestra, zaposlena v psihiatrični bolnici Begunje na Gorenjskem. Rodila se je 30. 1. 1925 v Krškem v obrtniški družini z osmimi otroki.

Leta 1940 je dokončala meščansko šolo v Krškem. Prvo leto vojne so jo Nemci s starši vred prisilno preselili v taborišče Langenzell pri Neckargmundu — pokrajina Baden. Tam je bila do septembra 1943. Nato se je zaposlila v bolnišnici za TBC Heidelberg-Rohrbach, kjer je ostala do aprila 1945. Od tod so jo z vso družino poslali v zbirno taborišče za Slovence v Heilbronn, od koder se je avgusta meseca isto leto vrnila v domovino.

Po vrnitvi je delala sprva na občini Krško, toda želja po delu z bolniki je bila močnejša. Tako je leta 1947 šla v splošno bolnico Novo mesto, že naslednje leto pa v zdravilišče za TBC na Golniku, kjer je poleg rednega dela obiskovala še tečaj za bolničarke.

Leto pozneje se je vpisala na enoletni tečaj za kirurške instrumentarke v Ljubljani, a je zaradi hujše poškodbe morala študij opustiti. Po zdravljenju je odšla na novo delovno mesto v Dečjo bolnico na Reki, vendar se je zaradi zdravstvenega stanja in podnebja vrnila nazaj v Slovenijo in se zaposlila blizu domačega kraja v Impolci, domu onemoglih pri Sevnici.

V psihiatrično bolnico Begunje na Gorenjskem je prišla 1. 10. 1953 in delala kot bolničarka na oddelku. Čeprav so razmere v naši ustanovi bile še neurejene — stavba v celem ni ustrezala svojemu namenu, oddelki so bili prenapolnjeni, osebja pa je bilo malo —, pokojna sestra Marija ni izgubila upanja in je ostala zvesta svojemu delu.

Dve leti kasneje se je vpisala v šolo za medicinske sestre v Celju in po končani šoli v Begunjah prevzela mesto glavne medicinske sestre.

Leta 1964 je opravila dopolnilni izpit za prevedbo v višjo medicinsko sestro. Na svojem delovnem mestu je bila vzorna, vztrajna in vedno pripravljena pomagati mlajšim sestram, prav tako pa tudi drugemu osebju.

V ustanovi je organizirala tečaje za nižji kader in je na njih predavala tudi sama.

Bila je med prvimi sestrami, ki so v okviru ZDMS Slovenije dajale pobudo za ustanovitev nevropsihiatrične sekcije v Ljubljani, in bila nato tudi v odboru te sekcije.

Zaradi šibkega zdravstvenega stanja jo je bolezen leta 1971 odtrgala od dela. Morala je na zdravljenje, leto dni kasneje pa predčasno v pokoj. Že pet mesecev po upokojitvi pa je umrla in 8. decembra smo jo zadnjikrat pospremili v njen domači kraj na pokopališče v Krškem.

V mislih bo ostala med nami kot zgled požrtvovalne sestre, pripravljene pomagati vedno in povsod, kjerkoli je bilo potrebno.

Nada Kuralt